

ENTOMOLOGISCHE BERICHTEN

UITGEGEVEN DOOR

De Nederlandsche Entomologische Vereeniging.

No. 132.

Deel VI.

1 Juli 1923.

Adres der Redactie:

DR. J. TH. OUDEMANS, SCHOVENHORST, PUTTEN (G.).

INHOUD: DR. A. C. OUDEMANS, Acarologische Aanteekeningen LXXII. — H. SCHMITZ, Zwei neue Phoriden aus Australien und Brasilien. — DR. J. TH. OUDEMANS, Eene nieuwe Bladwesp voor Nederland. — Verhuisd.

De Bibliotheek der Nederlandsche Entomologische Vereeniging, Plantage Middenlaan 15, Amsterdam, is geopend op werkdagen van 9—12 en van 1—5 uur, des Zaterdags slechts van 9—12 uur.

Acarologische Aanteekeningen LXXII.

Wat is *Acarus geniculatus* Linné 1758?

LINNÉ, Syst. Nat. Ed. 10, 1758, genus 235, *Acarus*, no. 17, zegt woordelijk:

„*Acarus geniculatus* A. niger, femorum geniculis subglobosis. Faun. Suec. 1210. — Habitat”

Hieruit blijkt, 1e, dat zijn *geniculatus* niet is de later genoemde *Damaeus geniculatus*, aangezien LINNÉ dan wel zou gezegd hebben: „pedibus omnibus perlongis”.— 2e, dat het diertje zwart is; wat wij niet letterlijk opvatten moeten; de bedoeling is: zeer donker getint, evenals met het Grieksche woord „aethiops” het geval is. — 3e, dat alléén de femora (geen andere pootleden!) distaal eenigzins gezwollen zijn. — 4e, dat hij deze soort niet zelf vond en zag; immers, hij geeft de „habitat” niet op; hij wist blijkbaar van het bestaan ervan slechts af uit de mededeelingen van eenen ander.

Raadplegen wij nu eens zijn „Faun. Suec. 1210.”; dat is de 1e editie, van 1746; want, de tweede verscheen eerst 1761, drie jaren na zijn Syst. Nat. ed. 10. — Daar lezen wij:

„No. 1210. *Acarus niger*; geniculis femorum globosis, de Geer. Habitat in ramis extortuis”.

De bijvoeging: „DE GEER” treft ons. Hij heeft dus deze mededeeling van DE GEER, die hem zeker ook attent maakte op de verkeerde beschrijving „globosis”, welke LINNÉ dus, 1758, verbeterde in „subglobosis”. — Verder lezen wij, dat het diertje in (onder den bast van) afgevallen takken gevonden werd. — Wáár heeft DE GEER dan deze soort beschreven? In de zeer weinige van zijne hand vóór, of in 1746 verschenen werkjes is niets daaromtrent te vinden. Wij vermoeden dus, dat KAREL DE GEER, in 1720 te Stokholm uit Hollandsche ouders geboren, en die zijne jeugd te Utrecht doorbracht, van-hier-uit zijne beschrijving LINNÉ toezond.

LINNÉ, Faun. Suec. Ed. 2a, 1761, no. 1977 en

LINNÉ, Syst. Nat. Ed. 12a, 1766, Tom. I, Pars II, p. 1022, brengen ons geen stap verder.

Raadplegen wij eindelijk DE GEER zelf, dan vinden wij in zijne *Mém. serv. Hist. Ins.*, v. 7, 1778, p. 131:

„N. 19. Mitte de l' écorce des arbres. *Mitte arrondie écailleuse d' un brun de marron luisant à pattes d' un brun clair*”.

„*Acarus (corticalis) subrotundus crustaceus fusco-castaneus nitidus, pedibus pallide fuscis.*”

„*Acarus petrarum niger, abdomine globoso lucido, femoribus subclavatis Geoffr. Ins. Tom. 2 p. 626. no. 11.* La tique noire et lisse des pierres.”

„Dans les mois de l'hiver, en Décembre, en Janvier et en Février, j'ai trouvé à Utrecht, il y a plusieurs années, sous l'écorce un peu détachée du tronc d'un vieux poirier, comme aussi sur des branches et de petits morceaux de bois qui avaient séjourné longtemps sur le terrain, de très-petites Mittes (Pl. 8. fig. 1) d'un brun de marron obscur, mais luisant, etc” „et la première partie (Pl. 8. fig. 3) de ces pattes, qui est la cuisse est comme enflée au milieu et beaucoup plus grosse que les autres”.

Met „écailleuse” bedoelt DE GEER niet: „beschubd”, maar „zoo hard als een schaal”; wat ook blijkt uit de Latijnsche uitdrukking „crustaceus”. — De term, „subclavatis” van GEOFFROY is gelukkiger gekozen dan het woord

„subglobosis” van LINNÉ; ook is de beschrijving „enflée au milieu” minder juist; beter zou zijn: „enflée distalement, zooals ook de afbeeldingen van DE GEER aangeven.

De zorgvuldige beschrijving, vergezeld van twee afbeeldingen, laat geen twijfel over aan de veronderstelling, dat *Acarus geniculatus* L. 1758 = *Acarus corticalis* DE GEER 1778 = *Acarus corneus pilosus niger*, Tab. 2. Fig. 2. SCHRANK 1776 = *Acarus musci* SCHRANK 1781 = *Zetus lucorum* C. L. KOCH 1841 = *Notaspis lucorum* MICHAEL Brit. Orib. v. 2. p. 371. t. 30. fig. 1—5, 1888.

Zoodat deze *Acarus geniculatus* L. 1758 type is van het genus *Oribata* LATR. 1802, niet de latere *Damaeus geniculatus* C. L. KOCH 1836.

De familie, waartoe het genus *Oribata* LATR. 1802 (sensu novo) behoort, kan den naam van *Eremaeidae* m.i. zonder bezwaar behouden.

***Stigmaeus bdelloides* C. L. Koch 1838.**

In de Ent. Ber. v. 2. n. 27. p. 42 van 2 Januari 1906 beschreef ik *Caligonus bdelloides* C. L. KOCH 1838 zorgvuldiger, dan KOCH te zijner tijd doen kon. Hij heeft nameiijk de 2 oogen, de 2 lange prosomataalharen en de 2 zijdelingsche abdominaalharen niet geteekend, noch vermeld. Reeds toen opperde ik de idee, dat: „zeer waarschijnlijk *Stigmaeus elongatus* BERL. 1886” identiek zou zijn. Dat was eene brutale suppositie; want, de figuur van BERLESE (Ac. Myr. Scorp. Ital. 30. 7.) vertoont evenmin de 2 lange prosomataalharen, de 2 lange schouderharen, de 2 lange zijdelingsche abdominaalharen, de 8 rugschildjes, de tastharen aan de pooten, etc. Omgekeerd, beeldt hij ééne dwarsgroeve, zoomede verscheidene rughaartjes te veel af. Ook vind ik in den tekst zonderlinge mededeelingen. Bijv.: „seta humerali minuscula, simplici, rostro maïori”. De schouderharen teekent hij echter veel te kort, zelfs veel korter dan het „rostrum”, zoodat men even goed beweren kan, dat geen schouderharen geteekend zijn. Verder: „Mandibulae stylis longissimis praeditae”. Werkelijk teekent hij de beide „digiti” der mandibels veel te lang.

Nu zou men zeggen: een en ander pleit tegen de onderstelling, als zouden *bdelloides* en *elongatus* identiek zijn.

Lezen wij echter, wat BERLESE zelf in Redia, v. 6, 1910, p. 204 zegt (waarschijnlijk als gevolg van mijne boven geciteerde suppositie van 1906, en zooals ik reeds vermeldde in Ent. Ber. v. 6 n. 129. p. 142 van 1 Januari 1923):

„Quanto al *S. elongatus* ho trascurato di indicare, nella detta figura, gli scudi dorsali, la cui distribuzione è molto simile a quella degli *S. rhodomelas*. . . .”.

En bezien wij dan zijne figuur 24 van *rhodomelas*, dan treft het ons, te bemerken, dat dat dier, op kleine verschillen na, dezelfde rugschildjes vertoont als *bdelloides*. Zoodat wij tot de conclusie komen, dat mijne onderstelling juist is, en dat BERLESE's figuren van *elongatus* onbetrouwbaar zijn.

De synonymen, die ik in de Ent. Ber. v. 6, n. 129, p. 141, no. 4 van *bdelloides* en p. 142, no. 7 van *elongatus* mededeelde, zijn dus van één en dezelfde soort, dienen dus vereenigd te worden.

Raphignathus humilis C. L. Koch 1838 ♀.

Het exemplaar, dat ik hier beschrijf, werd door mij in een buisje met *Acari* (9 soorten!) gevonden, alle door den heer Mr. L. D. H. DE VOS TOT NEDERVEEN CAPPEL van een *Rhynchophorus schach* afgehaald, hem door zijn zoon uit Deli toegezonden. Het is dus mogelijk, dat het exemplaar eerst in het buisje kwam, toen vader DE VOS de *Acari* te Arnhem van den kever aflas. Want, genoemde soort komt in stof in huizen te Arnhem voor. — Maar, het exemplaar wijkt, hoewel in ondergeschikte punten, af van het exemplaar, dat ik 1904 in Tijds. Ent. v. 46. p. 115. t. 12. f. 32 - 33 beschreef en afbeeldde. 1. Het zintuigputje zit achter, niet in het linker oogschildje. Wel in het rechter oogschildje.— 2. De 6 haren, tusschen het voorste en het achterste mediane schildje, staan niet in een denkbeeldigen zeshoek, maar ongeveer in twee submediane langlijnen — 3. De beide zintuigputjes zitten niet in de beide voorhoeken van het achterschildje, maar daarbuiten. — 4. Het achterschildje draagt slechts 3 paar, in plaats van 4 paar haren, tenzij men aanneemt, dat tusschen de beide mediane schildjes één paar haren ontbreekt, en dat één van de 4 paren haren van het achterschildje niet op, maar voor het schildje staat.

Komen dergelijke afwijkingen ook in Europa voor? Ik weet het niet. Is dat niet het geval, dan is mijn exemplaar uit Sumatra afkomstig, en dan is het merkwaardig, dat de Sumatraansche vorm zoo van de Europeesche afwijkt.

Myobia brevihamatus Haller 1882.

POPPE vermeldt in Zool. Anz. n. 508, 509, 1896 (sep. p. 10) van deze soort: Am zweiten, dritten und vierten Fusspaar ist nur eine einzige Krallen vorhanden." — Dat is onjuist. Poot II heeft twee klauwen, ongelijk in lengte, en zeer ongelijk in dikte. Denkt men zich poot II loodrecht op de lichaamsas geplaatst, dan bevindt zich de kleine klauw achter de groote; zij is meestal zóó dicht tegen de groote aangedrukt, dat zij moeilijk en slechts met sterke vergrootingen te onderscheiden is. — Daar ik mijne determineertabel van de *Myobia*-soorten (in: Mém. Soc. Zool. Fra., v. 19. p. 214, 15 Oct. 1907) grootendeels naar POPPE bewerkte, zoo vinden wij ook dáár dezelfde fout.

Strömia nov. gen.

HANS STRÖM handelt in zijne Physisk og oeconomisk beskrivelse over fogderiet Søndmør, beligende i Bergens stift i Norge, Sorøe, 1762, ook over eenige *Acari*. Naar hem noem ik een nieuw genus: *Strömia*. Type: *Dermacarus cantharobius* OUDMS. 1905.

In de Ent. Ber. v. 1. p. 238 gaf ik eene diagnose van deze Tyroglyphide. In de gelegenheid gekomen, de adulti van *Trichotarsus* CAN. 1888 en *Sennertia* OUDMS. 1905 te bestudeeren, bemerk ik thans, dat *Dermacarus cantharobius* OUDMS. 1905 geen *Dermacarus* is, maar aan *Trichotarsus* en *Sennertia* verwant is. Zij onderscheidt zich echter van genoemde genera door de volgende kenmerken: 1. Het prosomataalschildje wordt geflankeerd door twee rand-schildjes. — 2. Nuchaalhaartjes zijn aanwezig. — 3. Pseudostigmata ontbreken. — 4. De rugharen en -borstels zijn glad. — 5. De epimera I zijn gescheiden, vormen geen sternum. —

Acari van Sumatra.

Uit Fort de Kock (Sumatra) ontving ik, Nov. 1919, van den heer EDWARD JACOBSON de volgende *Acari*: *Varroa jacobsoni* OUDMS. ♀ op den thorax van *Apis indica* F.

En verder, uit het nest van genoemde bij; *Parasitus* sp. 1 Nph. I, 4 Nph. II, 1 ♀, 1 ♂; *Hypoaspis* sp. 4 ♀; *Seiulus* sp. 1 Nph. II, ∞ ♀, ∞ ♂; *Eugamasus* sp. 1 Nph. II; *Cheletomorpha venustissimus* C. L. KOCH 1 ♀. — Daar al deze nestbewoners roofmijten zijn, twijfel ik er niet aan, of het nest wemelde van zachthuidige *Acari* als *Tyroglyphidae*, *Glycyphagidae* e tutti quanti.—

Weer eene overeenkomst van de Psoroptidae met eenige andere *Anacrotricha*.

De Nph. III. meestal „nymphé nubile” of zelfs verkeerdelijk „femelle accoupleé” genoemd, bezitten achter aan het idiosoma 2 uitpuilende knobbels, die bij de paring door de zuignappen der mares gegrepen worden. Die uitpuilingen treft men óók bij de Nph. III (meestal Nympha II genoemd) van *Proctophyllodes* aan.

Genus *Nodipalpus* Karpelles 1893.

KARPELLES (in Math. Naturw. Ber. Ung. v. 11 p. 128, t. 18. f. 7. 7a. 7b) beschrijft dit genus en de soort *ulmi* zeer oppervlakkig. In Tijds. Ned. Dierk. Ver. s. 2. v. 8. p. XV 1902 en in Tijds. Ent. v. 46. p. 8. 1903, uit ik het vermoeden, dat hij daarmede een *Anoetus* (*Histiostoma postea*) bedoeld heeft. Ik kom daarvan terug. De knotsvormige palpen, de stevige pooten, de lange tastharen op het 3e (lees 4e) pootlid (hij heeft blijkbaar den korten trochanter overzien) zijn beslist niet *Anoetus*-achtig. Ook de klauwen lijken mij teforsch voor het genus.

Genus *Nanacarus* Oudms. 1902.

In Tijds. Ned. Dierk. Ver. s. 2. v. 7. p. 53.85. t. 3. f. 55.56, (30 Nov. 1901) beschreef ik eene nympha I, welke ik *Hypopus minutus* nov. sp. noemde.

In Ent. Ber. v. 1. p. 45 (1 Sept. 1902) noemde ik een nieuw genus *Nanacarus*. De korte diagnose luidt: „Dit genus onderscheidt zich van *Hericia* CAN. voornamelijk door de aanwezigheid van eene duidelijke scheidingslijn tusschen cephalothorax en abdomen”. — Ofschoon het niet vermeld staat, moet men uit de aangehaalde diagnose opmaken, dat het nieuwe genus naar de adulti gecreëerd is.

In Tijds. Ent. v. 46. p. 8. t. 2. f. 23—28 (28 Juli 1903) leest men: „Under the name of *Hypopus minutus*, nov. sp.

I described a nympha in the Tijdschrift der Nederlandsche Dierkundige Vereeniging, ser. 2, v 7, p. 85 &c". — „In a tube with parasites, collected bij Mr. S. A. Poppe on *Sorex vulgaris* L. at Vegesack near Bremen, I found a male and two females of the same species. Their characteristics induce me to place the animal in a new genus, related to *Hericia* CAN. It differs from this genus specially in the presence of a demarcation between thorax and abdomen. I have called the new genus *Nanacarus* referring to the extreme minuteness of the species". — Uit de aangehaalde woorden „Their characteristics" blijkt ten duidelijkste, dat het genus *Nanacarus* voor de adulti gecreëerd werd, niet voor de nympha.

Nu blijkt mij, dat de nympha, genaamd *Hypopus minutus* OUDMS. 1901 niet tot dezelfde soort behoort, als de adulti. Mijns inziens kan en moet de adulte vorm voortaan *Nanacarus minutus* OUDMS. 1903 blijven heeten.

Ook blijkt mij, dat het genus niet aan *Hericia* CAN. 1888 verwant is. De tarsi eindigen klauwvormig, maar dragen geen bewegelijken klauw; wèl eene caruncula, wat tot dusverre een unicum onder de *Tyroglyphidae*" is.

Nanacarus heeft eene scheidingslijn tusschen propodo- en hysterosoma; bij beide geslachten is de genitaalopening achter het 4e pootpaar; coxae III en IV raken elkaar niet; de olieklieren zijn verder naar achteren, dan bij andere genera; het ♂ heeft 2 zwakke copulatiezuignappen bij den aars, doch geen op tarsus IV.

Froweinia nov. gen.

FROWEIN schreef in 1764 zijn (zeldzaam) werkje: De scabie post superatum nuperum bellum epidemica. Duisburg 1764. — In het naar hem genoemde nov. gen. breng ik bovengenoemde *Hypopus minutus* OUDMS. 1901 onder.

Diagnose: Scheidingslijn tusschen propodo- en hysterosoma; ambulacra met groote caruncula en uiterst kleinen distalen klauw (daardoor aan *Glycyphagus* en *Mealia* verwant); huid spiegelglad (daardoor aan *Mealia* verwant, doch daarvan onderscheiden door: geen scutum notocephale en epimera I tot sternum vereenigd. Propodosoma met 2 vertikaalharen en eene dwarslijn van slechts 2 lange borstels.

Daar ik slechts eene protonympha bezit, kan ik niets omtrent de kenmerken van ♀ en ♂ mededeelen.

Fam. Canestriniidae Berl. 1884.

In de Ent. Ber. v. 1. n. 20. p. 191. 1904, zeide ik, dat de *Canestriniidae* zich in niets van de *Tyroglyphidae* onderscheiden, „weshalve ik ze daartoe reken.” Dat was minder juist. BANKS (in Proc. U. S. Nat. Mus. v. 28. p. 11. 1904) wees erop, dat zij op de bases der tarsi I en II de bekende kolfvormige reukharen missen. — Verder zijn zij zeer kennelijk, doordat zij plat zijn, en de pooten zeer dikwijls marginaal ingeplant zijn, een gevolg van het leven onder de dekschilden van *Coleoptera*, of onder de vleugels van andere *Hexapoda*.

Het was dus weder onjuist, toen ik in Tijds. Ent. v. 51. p. 50. 1908, opnieuw zeide: „so that I propose to unite them with te *Tyroglyphidae*.”

Genus Canestrinia Berl. 1881 (in Atti R. Ist. Ven. Sci. Lett. Art. s. 5. v. 7. p. 747) heeft tot type *Canestrinia dorcicola* BERL. 1881 (l.c.) — Ook behoort hiertoe *Canestrinia pentodontis* BERL. 1898. (Acar. Myr. Scorp. Ital. 91. 11).

Diagnose. Idiosoma breed, bijna vijfhoekig; duidelijke dwarsgroeve tusschen propodo- en hysterosoma; propodosoma zonder schildje, doch met dwarsrij van 4 haren, waarvan het binnenst paar zeer klein is en dicht bij het buitenst paar staat; gnathosoma van boven goed zichtbaar; alle pooten ongeveer gelijk in lengte en dikte; ♂ met copulatiezuignappen achter den aars.

Genus Dermaleichus C. L. Koch 1841 (Deu. Crust. Myr. Arachn. 33. 4) heeft tot type *Dermaleichus chryso-melinus* C. L. KOCH. 1841 (l.c.), die onder de elytra van *Chrysomela tenebricosa* gevonden werd. — Vermoedelijk behoort hiertoe:

Canestrinia giardi TROUESSART 1897, gevonden onder de elytra van *Chrysomela reticulata*, en beschreven en afgebeeld door BERLESE in zijn Acar. Myr. Scorp. Ital. 83. 7. 1897.

Daar de type van het genus *Dermaleichus* KOCH 1841 nog niet teruggevonden is, is de volgende diagnose, op *Canestrinia giardi* gebaseerd, vermoedelijk onjuist.

Diagnose: Idiosoma ruitvormig of ovaal; geene dwars-groeven tusschen propodo- en hysterosoma; propodosoma zonder schildje, doch met dwarsrij van slechts 2 (?) lange buitenste haren; gnathosoma slechts voor $\frac{1}{3}$ van boven zichtbaar; alle pooten ongeveer gelijk in lengte en dikte; pooten I en II marginaal; ♂ met copulatiezuignappen ter zijde van den aars.

In de Ent. Ber. v. 1. n. 20. p. 191, 1904 beweerde ik, dat *Dermaleichus* C. L. KOCH 1841 synoniem is aan *Coleopterophagus* BERL. 1882. — Ook in het Tijds. Ent. v. 51. p. 50. 1908, schreef ik: „The genus *Dermolichus* (*Coleopterophagus*)” Dat is niet juist. Ik herroep dus die meening. Beide genera verschillen voldoende om ze te handhaven. Men zie de diagnosen hierboven en hierbeneden.

Genus *Coleopterophagus* Berl. 1882 (Acar. Myr. Scorp. Ital. 1. 9.), type *Dermoglyphus megninii* BERL. 1881. (in Atti R. Ist. Venet. Sci. Lett. Art. s. 5. v. 7. p. 4. t. 1. f. 4,5). — Hiertoe behoort ook: *Coleopterophagus carabicola* BERL. 1882 (Acar. Myr. Scorp. Ital. 1. 10).

Diagnose: Idiosoma lang-vijfhoekig, bleek; duidelijke dwarsgroeven tusschen propodo- en hysterosoma; propodosoma zonder schildje, doch met dwarsrij van 4 haren, waarvan het binnenst paar klein is en dicht bij het buitenst paar staat; gnathosoma van boven voor het grootste gedeelte zichtbaar; alle pooten ongeveer gelijk in lengte en dikte; ♂ zonder copulatiezuignappen.

In het Tijds. Ent. v. 48, Verslagen p. LXXIX zeide ik, dat „*Dermolichus chrysomelinus* door BERLESE tamelijk goed afgebeeld is” — Voor *Dermolichus* leze men *Dermaleichus* en voor BERLESE leze men KOCH. — Verder vertelde ik: „Aan de einden der tarsen bevindt zich aan de achterzijde (dus extern bij pooten I en II, en intern bij pooten III en IV) een klauwvormig haar. De tars zelf eindigt dus niet klauwvormig. De eigenlijke klauw is zwak en lang gesteeld, zooals bij *Lentungula* en *Psoroptes*”. — De individuen, waarop deze bewering berustte, waren echter verkeerd gedetermineerd. Ik bemerk thans, dat zij tot eene nieuwe soort van *Coleopterophagus* behooren. — BERLESE beeldt zijne beide

soorten zonder klauwvormige haren af, wat beslist eene fout is. Hij vermeldt van de laatstgenoemde soort wèl, dat bij het ♀ de tarsen III en IV klauwvormig eindigen.

Vermoedelijk behoort hertoe:

Dermaleichus compar C. L. KOCH 1847 (System der Myriop. p. 258. t. 10. f. 107, 108), gevonden onder de vleugels van *Ornithomyia avicularia* L. op *Hirundo rustica* L. Hoewel KOCH geene dwarsgroeve tusschen propodo- en hysterosoma teekent, zegt hij toch: „die Scheidungsfalte zwischen Vorder- und Hinterleib kaum merklich”.

Genus Photia Oudms. 1904 (in Ent. Ber. v. 1. n. 20. p. 192), type *Canestrinia procustidis* BERL. 1881 (in Atti R. Ist. Venet. Sci. Lett. Art. s. 5. v. 7. p. 749. t. 1. f. 3).

Synoniem: *Eucanestrinia* BERL. 1911 (in Redia. v. 7. p. 184), type *Canestrinia procrusti* BERL, 1892 (is dezelfde!)

Hier toe ook: *Canestrinia (Eucan.) procera* BERL. 1911 (in Redia v. 7. p. 184).

Diagnose: Idiosoma ovaal of ovaal-vijfhoekig; duidelijke dwarslijn tusschen propodo- en hysterosoma; propodosoma zonder schildje doch met dwarsrij van 4 haren, waarvan het buitenst paar evenlang als, of langer dan, delichaamsbreedte, het binnenst paar klein en fijn en ver naar voren, tusschen het buitenst paar en de 2 vertikaalharen; gnathosoma geheel zichtbaar, bijna aan den voorrand van het propodosoma; alle pooten ongeveer gelijk in lengte en dikte; ♂ met twee copulatiezuignappen dicht bij elkander achter den aars, en met kerven (incisuren) aan den achterrand, waarin de 8 lange achterste haren ingeplant zijn.

BERLESE beeldt zijne „*Canestrinia procrusti*” (Acar. Myr. Scorp. Ital. 65. 9. 1892) zonder klauwen af, hetgeen beslist eene vergissing is, daar eene zeer naverwante soort in mijne collectie flink ontwikkelde klauwen bezit. — Hij zelf zegt dan ook in zijne Ordo Cryptostigmata, v. 1, Sarcoptidae, 1897, p. 93, omtrent de *Canestriniidae* uitdrukkelijk: „Ambulacra omnium generum membranula lata foliiformi, ovali, cuius in medio unguis exoritur, totus membranula eadem involutus, sed manifestus, sunt constituta”. Hij erkent daardoor, dat zijne afbeeldingen onjuist zijn!

Genus Dicanestrinia Berl. 1911 (in Redia, v. 7. p. 184) type *Dermaleichus cerambycis* CAN. 1878 (in Atti R. Ist. Venet. Sci. Lett. Art. s. 5. v. 5. p. 69). — BERLESE zegt hierbij: „species continens super Cerambices et Chrysomelas occurrentes”. — Dat is geen diagnose! Bovendien zijn de op *Chrysomelidae* voorkomende soorten anders van bouw. Ik heb ze hierboven (p. 184) in het genus *Dermaleichus* C. L. KOCH 1841 ondergebracht, doch ik ben er niet van overtuigd, dat alle op *Chrysomelidae* voorkomende soorten tot hetzelfde genus behooren.

Diagnose: Idiosoma lang-ovaal, top naar achteren; dwarsgroeve tusschen propodo- en hysterosoma (?); propodosoma zonder schildje doch met dwarsrij van slechts 2 (?) lange haren; gnathosoma geheel zichtbaar, bijna aan den voorrand van het propodosoma; pooten marginaal, bij het ♀ ongeveer gelijk in lengte en dikte; bij het ♂ zijn pooten IV veel dikker; bovendien heeft het ♂ het hysterosoma achteraan gespleten en twee dicht bij elkander geplaatste copulatiezuignappen achter den aars.

Genus Percanestrinia Berl. 1911 (in Redia, v. 7. p. 184) type *Alloptes blaptis* CAN. & BERL. 1880 (in Atti Soc. Venet. Trent. Sci. Nat. v. 7. p. 148. t. 20. f. 1-4). — BERLESE zegt van dit genus: „in quo subgen. sunt species super Tenebriones victitantes”. — Dat is geen diagnose!

Diagnose: Idiosoma ongeveer 5-hoekig, achter bijna rechtlijnig afgestompt; dwarsgroeve tusschen propodo- en hysterosoma zeer duidelijk; propodosoma zonder schildje doch met dwarsrij van 4 lange haren; gnathosoma ver naar achteren ingeplant, zoodat slechts het voorste topje ervan van boven zichtbaar is; haren op het hysterosoma lang; alle pooten ventraal ingeplant, bij het ♀ alle gelijk in lengte en dikte, bij het ♂ zijn III dikker, IV het dikst. Bovendien heeft het ♂ twee kleine copulatiezuignappen ter zijde van de achterste helft van de aarspleet.

Genus Coleoglyphus Berl. 1910 (in Redia v. 6. p. 268). „Characteres simul generis *Coleopterophagus* et *Tyroglyphus*. Species typica *C. fuscipes* n. sp.” — Uit de daaronder gegeven diagnose van deze soort maak ik de volgende diagnose van het genus op.

Diagnose: Idiosoma(?), aan den achterrand met lang konisch uitsteeksel; dwarsgroeve tusschen propodo- en hysterosoma(?); propodosoma met bruin schildje en met dwarsrij van slechts 2 haren; hysterosoma met 2 lange schouderharen en 4 achterrandharen; gnathosoma (?); pooten ongeveer gelijk in lengte en dikte; epimera I vrij!

Hiertoe ook: *Coleoglyphus longitarsus* BERL. 1910 (l.c.)

Genus Megacanestrinia Trägårdh 1906 (in Zool. Anz. v. 30. n. 26. p. 877), type *Megacanestrinia mucronata* n. sp. (l.c.)

Diagnose: Idiosoma breed ovaal, achter toegespitst, met konisch uitsteeksel, waarin eene buis uitmondt; geen dwarsgroeve tusschen propodo- en hysterosoma; propodosoma met bruin schildje en dwarsrij van 4 naar voren gerichte haren; hysterosoma met 4 dwarsrijen van haren; gnathosoma voor het grootste gedeelte zichtbaar, bijna aan den voorrand van het propodosoma aangehecht; pooten lang, ongeveer gelijk in dikte; III en IV zoo lang als het idiosoma; epimera I tot een sternum vereenigd.

Genus Canestriniella Berl. 1910 (in Redia, v. 6. p. 270), type *Canestriniella amplexans* BERL. 1910 (l.c.) — Hiertoe behoort ook: *Canestriniella togata* BERL. 1910 (l.c.)

Diagnose „als *Canestrinia*, doch ♂ met pooten III en IV dikker dan de andere, zonder ambulacra, doch klauwvormig eindigend.”

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.

Zwei neue Phoriden aus Australien und Brasilien.

1. Unter den von Prof. FRIEDRICH DAHL vor 25 Jahren im Bismarck-Archipel gesammelten Phoriden, die bisher nur zum geringsten Teile veröffentlicht worden sind, befindet sich u. a. eine neue Gattung, welche nach neueren Funden von P. TH. BORGMEIER (Petropolis) auch in Brasilien in mehreren Arten vertreten ist. Um eine Grundlage zum Studium der brasilianischen Arten zu bieten, will ich die australische Form hier vorläufig beschreiben.

Dahliphora sigmoides n. g. n. sp. ♂. Die neue Gattung ist mit *Metopina* verwandt, das Flügelgeäder ist